

jízdních silostrojů, a že se nehoda, o niž tu jde a z níž žalobce vyvozuje zažalovaný nárok, stala při provozu silostroje a tedy při činnosti pojištěné, a že by tudíž šlo o úraz podnikový, kdyby byl žalobce skutečně úraz utrpěl, jest jejich právní názor schváliti.

Čís. 16201.

Odpovědnost majitelů domů za pád římsy.

Majitelé domů odpovídají podle § 1319 obč. zák. nikoli jen za obyčejnou péči (§ 1297 obč. zák.), nýbrž za péči zostřenou se zřením na to, že se třetí osoby nemohou vůbec nebo jen ztěží chrániti před hrozícím nebezpečím. Důkazní břímě, že byla vynaložena veškerá péče nutná k odvrácení nebezpečí, jest na majiteli domu. Takovouto péčí jest ona péče, kterou lze podle názoru životního styku, podle poměrů a stavu věci rozumně od majitelů domu očekávati. Pokud je tomu tak, dal-li majitel dům prohlédnouti příslušnými odborníky.

(Rozh. ze dne 16. června 1937, Rv I 94/36.)

Žaloba na náhradu škody, již se žalobkyně domáhala na žalované majitelce domu proto, že jí byl způsoben úraz pádem části podkrovní římsy, jež se utrhla a žalobkyni zasáhla, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) jest žalobkyni přisvědčiti, že zákon v § 1319 obč. zák. neukládá majitelům domů toliko obyčejnou péči o stav domu, jak jí má na mysli předpis § 1297 obč. zák., nýbrž péči zostřenou hledíc na to, že se třetí osoby nemohou vůbec nebo jen ztěží chrániti před nebezpečím tam uvedeným, a mimo to přesunuje předpis § 1319 obč. zák. na majitele domů břímě důkazu, že užili veškeré péče nutné k odvrácení nebezpečí. Avšak ani tu se na nich nevyžaduje všechna vůbec jen pomyslitelná péče, nýbrž všechna péče, kterou lze podle názoru životního styku, podle poměrů a stavu věci rozumně od nich očekávati. Takováto péče zprošťuje majitele domu odpovědnosti uložené jim ustanovením § 1319 obč. zák. Žalobkyně spatřovala zavinění žalované v tom, že nedala od roku 1924 provést na domě větší opravu, že neudržovala římsu v řádném stavu, aby nemohla spadnouti. Nižší soudy zjistily, že žalovaná dala v letech 1923, 1926, 1930 a 1932 dům prohlédnouti a opravit, že řemeslníci tam uvedení shledali dům v dobrém stavu, že na římsu, jejíž pád způsobil žalobkyni úraz, nebyl patrný vliv povětrnosti, že nebyl nebezpečný stav římsy žalované znám při veškeré opatrnosti, že nebyl zevně znatelný ani pro pokryvače Vladislava V., že tedy nějaké nebezpečí hrozící snad pádem

řimsy nebylo vůbec zevně znatelné ani nemohlo býti předvídáno. Jestliže pak nižší soudy došly k úsudku, že se žalované podařil důkaz, že užila veškeré péče potřebné k odvrácení nebezpečí, posoudily věc správně.

Čís. 16202.

Poměr dřívějšího rozsudku vydaného ve sporu o rozvod, skončeného zamítnutím žaloby, k později zahájenému sporu o rozlukou manželství.

Byla-li žaloba manželova na rozvod manželství z výhradné viny manželčiny pravoplatně zamítnuta, mohl by se manžel domáhati rozluky jen tehda, kdyby dokázal, že po vydání rozvodového rozsudku nastaly skutečnosti, jež by byly buď samy, nebo ve spojení s dřívějšími skutečnostmi způsobily prokázati manželčinu vinu na tom, že manželské společenství nebylo obnoveno.

(Rozh. ze dne 16. června 1937, Rv I 1283/37.)

Srv. rozh. č. 4686 Sb. n. s.

Soud první stolice vyhověl žalobě manžela o rozlukou manželství sporných stran jednak pro zlé nakládání (§ 13 e) rozl. zák.), jednak pro hluboký rozvrat manželství (§ 13 h) rozl. zák.), a to z viny obou manželů. Odvolací soud na odvolání žalované žalobu zamítl. Důvody: Odvolání jest v právu. Již ve zrušovacím usnesení ze dne 15. září 1933 bylo prvému soudu vytčeno jako vadnost, že nedbal předcházejícího provedeného sporu o rozvod manželství (zn. sp. Ck IIa 437/27 prvního soudu), poněvadž bez jeho znalosti schází podklad pro posouzení, není-li snad na žalobci převážná vina na hlubokém rozvratu manželství, a zda snad urážlivé výstupy žalované nejsou jen důsledky jím způsobeného rozvratu. Prvý soud provedl důkaz řečenými spisy, avšak zjistil z nich pouze, že žalobce tehdy se žalobou na rozvod nepochodil, jinak si však výsledku dotčeného rozvodového sporu očividně vůbec nevšímal. Jenom tak totiž lze vysvětliti, že přehlíží, že to hlavní, z čeho jest žalovaná i v nynějším sporu o rozlukou obviňována, bylo už předmětem sporu o rozvod a tam také o tom pravoplatně rozhodnuto, takže v těch směrech, třebaže se nyní žaluje o rozlukou, jde o rozepři rozsouzenou, na jejímž výsledku nelze (bez obnovy) nic měniti. Jestliže tedy procesní soud, opřev se o důkazy, které se vztahují na dobu před rozchodem sporných stran, dospěl k závěru, že žalovaná tehdy žalobce opětovně bezdůvodně urážela resp. jej k nadávkám vyprovokovala, s ním zle nakládala a jemu vyhrožovala a že tím a svým způsobem života převážně způsobila hluboký manželký rozvrat, ocitá se v nemožném rozporu s naprosto opačnými rozsudky vydanými ve výše uvedeném sporu rozvodovém, kde všemi třemi stolicemi soudními bylo vysloveno a zdůrazněno, že zjištěné urážky žalované (slovní i skutkové) jsou omluveny zklamáním, kterého se žalované dostalo v manželství, že nešlo u ní o snahu snižovati manžela, že příčinou hádek byl on sám,